

Taktéž není opodstatněna námitka, že v druhém případě není trestní skutkové podstaty, ježto byla vyčerpána již prvním nálezem, že proto o předchozím pozastavení nelze mluvit a že nezákonnost tato byla zaviněna tím, že v druhém nálezu nebylo zjištěno, které kusy dobytka a kdy byly poraženy, v čem stížnost spatřuje vadnost řízení.

K vyvrácení námitky této dlužno poukázat k obsahu spisů a k vlastnímu udání st-lovu v řízení trestním.

Dle spisů bylo úřadu již 11. února 1921 podáno trestní oznámení, že st-l porazil v lednu 1921 tři kusy a od 1. do 8. února 1921 opět tři kusy dobytka; k tomuto udání prohlásil obviněný dle protokolu ze dne 22. února 1921, že mu o přidělu kontingentu není známo ničeho, aniž vzal nějak v odpor obsah oznámení.

Dne 26. února 1921 bylo četníky zjištěno, že st-l porazil v únoru celkem 6 kusů dobytka, maje pro únor pouze jeden porážkový list.

Z toho jde na jevo, že st-l, nehledě k porážkám do 8. února 1921 provedeným, které byly předmětem prvního nálezu, ještě později po 8. únoru porazil několik kusů dobytka bez lístku; ohledně těchto pozdějších případů nenamítal obviněný dne 2. března 1921 nic jiného, než že měl za to, že zákazu porážek bez listu nebude dbáno tak přísně, ježto, pokud ví, i v jiných místech předpisu tomuto se zcela přesně nevyhovuje.

Z toho vysvítá, že skutková podstata druhého trestního nálezu se vztahuje na případy do prvního trestního nálezu nepojaté, které nebyly úřadu známy před vydáním prvního nálezu a že tedy není oprávněna námitka vadnosti řízení.

Bylo proto stížnost ve všech směrech zamítnouti jako bezdůvodnou.

### Č. 2038.

**Státní občanství. — Administrativní řízení:**  
I. Na přiznání čsl. státního občanství není nároku, a to ani podle § 9 zák. čl. 236/1920. — II. Nemá-li strana právního nároku ve věci samé, není vadou, neuvedl-li úřad důvodů pro své zamítavé rozhodnutí.

(Nález ze dne 3. března 1923 č. 3534.)

Prejudikatura: Boh. 1714. adm.

Věc: Vilém F. v P. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Praze rozhodnutím ze dne 10. dubna 1922 nevyhověla žádosti st-lově za propůjčení státního občanství republiky čsl.

Ministerstvo vnitra nař. rozhodnutím ze dne 30. června 1922 odvolání nevyhovělo neudavši důvodů.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Jak ze spisů správních jest patrné a jak také stížnost sama doznává, netvrdil st-l v řízení správním, že jest již ipso facto z některého



z důvodů I. odst. ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. státním občanem čsl., a nedomáhal se uznání toho, nýbrž žádal výslovně jen za přiznání státního občanství čsl. a i to jen zcela všeobecně, neodvolávaje se zejména na ustanovení § 9 uved. ústav. zák. Právem tedy požíral žal. úřad na žádost st-lovu jako na žádost cizozemce o přiznání státního občanství čsl. Žádosti st-lově však nevyhověl a st-li státního občanství čsl. nepřiznal. Že by tímto odepřením státního občanství bylo vsaženo do jeho subjektivních práv, a že by výrok žal. úřadu byl z toho důvodu v rozporu se zákonem, st-l ani netvrdí, nýbrž vytýká nař. rozhodnutí jen vadnost, spatřuje ji v tom, že úřad výroku svého neodůvodnil a že st-le nepoučil o právním stavu, podle něhož prý byl st-l již ipso facto státním občanem čsl. ve smyslu § 1 č. 3, resp. § 2 uved. úst. zák.

Námítka ta není odůvodněna.

Nároku na přiznání čsl. státního občanství není, a to ani podle § 9 uved. zák., jak nss již opětovně vyslovil (viz na př. nález z 30. listopadu 1922 č. 17919, Boh. 1714). Pak není však ani vadou řízení, když úřad straně nesdělil úvahy, kterými se dal při svém rozhodnutí vésti. Také zákonného ustanovení, podle něhož by byl úřad povinen, strany poučovati o stavu zákonodárství, není, zejména ani v uvedeném ústavním zákoně a nelze tedy shledávati vady řízení v tom, že úřad toho neučinil.

Námítkou stížnosti však, že st-l jest již ipso facto ve smyslu § 1 č. 3 event. § 2 uved. úst. zák. státním občanem čsl., nemůže se nss vůbec zabývati, poněvadž st-l, jak již uvedeno, v řízení správním netvrdil, že jsou u něho dány náležitosti v § 1 č. 3 nebo v 2 cit. zák. vytknuté a uznání státního občanství z důvodů těch se nedomáhal. Následkem toho nebylo, jak ze spisů správních jest patrné, v tom směru ani rozhodnuto a není tu tedy po té stránce dosud rozhodnutí, jež by mohl nss přezkoumati (§§ 5 a 6 zák. o ss).

Z těchto důvodů slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

#### Č. 2039.

**Státní občanství. — Domovské právo (Slovensko):** I. Udělení státního občanství podle § 9 zák. č. 236/20 jest dáno do volné úvahy úřadu. — II. Ministr pro Slov. jest oprávněn zrušiti z moci dozorcí usnesení obecního výboru, kterým bylo cizinci bezvýminečně propůjčeno právo domovské.

(Nález ze dne 3. března 1923 č. 3536.)

Věc: Štěpán G. v Lipt. Sv. Mikuláši proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ministr pro Slov. rozhodnutím ze dne 9. června 1922 nevyhověl žádosti st-lově za přiznání čsl. státního občanství ve smyslu § 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb., zrušil současně z moci úřední usnesení obecního výboru v Lipt. Sv. Mikuláši ze dne 4. června 1921, jímž bylo uznáno, že st-l nabyl ve smyslu § 10 zák. čl.